

כלה כ' גלי גראס

מי יובן בני ישראל את הוא לעלם. (ל"א ז)

1. שבת נקראת בשם "אות", להורות לנו על גודל עונגה. למה"ז דמות, אחד מבעלי מלאכה ומשחר שמציב על ביתו מכחוי אוות למן ידעו הכל טוב מלאכתו ומסחרו: חיות בכנפו, סנדלים בסנדלו, והנה כי. שהאות על הבית מכחוי, הכל יודעים שבעל המלאכה הזה דרך ביתו זהה, ואף אם לא פעמים נסע בדרך איה ימים, מ"ט עדין לא עקר דירותו מכל וכל מהבית הזה. משא"כ בשנות האות מכחוי לקביעה בטוקום אחר, מוכחה דהאומן או הסוחר הזה כבר עקר את דירותו מהבית הזה ואינו מצוי בו כלל.

בנ"ה הוא ממש בענן שבת כי היא אות הטעידה, שהשיית בראש העולם בשעה ימים ונוה ביום השבעון. והוא נ"כ אות על איש היישראלי הנושא את שם התפארה. היה על עצמו, (ר"ל השומר שבת ומקיומה) שהוא מאמין בהקב"ה שהוא בורא העולם ותחדשו, ומילא הוא אדון על הכל ואנחנו מחווים ישות רצונו בכל נפשנו ומאודנו כי הכל שלם. וע"י אמונה זו בך באמת, הוא משרה בתוך לבנו קדושתך;/ וכמו שכחוב כי אותן היא בין וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ר' (טקדשים. וע"ב אף אם ארער שעבר על איוון המצוות, עב"ז האות הזה נצב להיעדר על איש הזה, כי עידי הוא דר בדרכו הראשונה, ר"ל איש היישראלי הוא בחזקתו, וקדושתך בתוך לבנו. לא כן אם היה מhalb את השבת בזה הוא מסלק את האות מעל עצמו ומראה שפנימיות לבנו כבר נ█ורה האמונה בך ובתורתך, וכבר הוסר המקדש מתחן לבנו, וע"ב נפק ברכמ"ס ח' שבת פרק ל' שכל העובר על שאר המצוות הרי הוא בכלל רשיי ישראל, אבל המחליל את השבת בפרהסיא הרי הוא בעכו"ם לכל דבר.

כ' תsha | "שאו ידיכם קודש"

"ושית כיר נחות אכנו נחות לרוחה...ונחת שם מים". מטרת הטהרה של הכיר אינה טהורה מיטומאה - גם אם הכהנים טהורם לגמרי, לפני שהם נגשים אל העשיה, לפני שהם ניגשים אל המקדש, הם נדרשים לרוחץ את ידיהם ואת רגליהם. לkadish ידיים ורגליים, לkadush, להקדיש, לייחיד, לרכז את המחשבות ואת המעשים.

יש הרבה עבודות שאנחנו עושים בחיים, יש הרבה מצוות, יש הרבה יוזמות, יש הרבה פעולות טובות. אבל נדרשת גם כוונה. התקדשות היא להיות מרכז, לפיו, לkadush ידיים ורגליים, ככל מרuler ליעד. עוד חד משמעי ועלין את כוחות העשיה והתנוועה, את המחשבות, את האישיות. להסתכל על עצמנו ולראות-שהפנים והחוץ שלנו שוויים, זמינים. המזם הזורמים בכיר, מבטאים את הדירימה הטהורה. זרימת כוחות החיים, ללא התערובת של מחשבות זרות, נתיות אישיות, חשבונות נמכרים, משחו זר, נקי - אנחנו עצמנו.

דווקא כשהאים אל עולם העשיה, לא פעם מתלוות לכוכנות הטבות כל מני חשבונות צדדיים. הכהנים נדרשים, גם אנחנו בעקבותיהם, לשאת ידים קודש, להיות ברι לבב. כן דוד המלך מתר את מי שראו לעלות אל הר ד': "נקי כפים ובר לבב", אך רק במובן זהה שהוא לא עשה מעשים שליליים, אלא שכונת ליבו שלמה, תמייה.

אחריו כל הפעולות, זהו ניקיון הכספי האמתי. "ארוח בנקיען כפי", אומר דוד, ורק אחר כך "אסובבה את מזבחך ד". כ"ד יראה לבב, ולא רק לעיניים, אמר שמואל. יש הרבה מה לנ��ות, לא רק במעשים, אלא בעיקר בלב. עברנו את ימי הפורים בשמחה, ואנחנו הולכים וצועדים לקרהת ימי החירות, ימי הפסח. הולכים לקרהת תקופה של ניקיון גדול, עיקר הניקיון, עיקר הטהרה, עיקר היכיר הוא הלב היכיר היה בני מראות. מראות נחות שופשוף, מזוככות, להסתכל על המראה עוד פעם ועוד פעם, ולראות שאנחנו באמת שם. מאחורי הפעולות, מאחורי המעשים, מאחורי היוזמות.

אך את שבתאי תשמרו כי אות היה בני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ד'

מקדשכם וגוי' בינו ובין בני ישראלי אוט היה לעלם כי ששת ימים עשה ד' וגוי'.

ויל' וכנס צבנת חיל ני דגלו, מוד' גס כל סמועות צוֹן צוֹב, וכוכבו זכר נלעימת מליטס נינכט, ונן טאנן מות, ומיט'ב פעריו כולם מהפלין, וכוס גונן נכלען צברן קיל' דע לוט טה צוֹב צוֹב, וביעיכס מניגול צפיטיש צערוין דע לוי זוגמאות דע לוי טויע'ש, ולכפי גנו מות קרלהון כתיב לסת צבנמי לאונן לבאַן נס וויס פוזז, כמניגול צפיטיש צבנאות דע מיש פ"ג דכלען צבנות ליקרו טויע'ש, היל' צבנות בטוי שכוּן זכרן למשב נוֹלָהַת כתוב לסת צבנת, דען רק צבנת צרלההה נדר.

(3)
ב' ס' 5

לgeomית וקדושת יפלול צדמיג מעיר סולחוי למיכס מלין ממילס לנטות נס וגוי, וכתייך כמטולח מהנס מלין ממילס לנטות נס וגוי, וכתייך קודיש כי קדוש חי, ועוד צבנמא מקומות, זוכב'ב במלונג בלען כי מות צי' צי' וציעיכס נלעטה כי מות ד' מקדכס, וצנש בוּן זכון למשב צלההה, וואַן כלות במלונג חאַכ' כי ספס ימוס עטב וגוי, וכב' כלות קרלהון טסום זכר נלייחס מליס, צוֹב נלוּן זוכב' צבנת צלההה, ורק

(4) ס' 4
ס' 5

יום טובים ומבידין במוֹצָאִי שבת בר' מקדשין בלילה
יום טובים ומבידין במוֹצָאִי יומן [א] הכהנים שכלים שבתות ה' הון, ומבידין במוֹצָאִי
יום טובים לחילו של מועד ובמוֹצָאִי שבת ליום טוב. אבל אין מבידין במוֹצָאִי יומן טוב לשבת:

(5) ס' 4
ס' 5

ישראל לפי ערך השגתו ומדריגתו שיוכל לקבל. כי ודאי בעי הכהנה רבה כל ואיזו ימי המשעה על קדושת שבת שיושפע מלמעלה, וכפי הנטנו במחשבה ובדיבור ובמעשה כמו כן תהיה השגתו כנדע לכל מבני מדע. וכמו שאמר הכתוב (שמות ט, ה) והכינו את אשר יביאו, והיינו שהאדם צריך לטרור את עצמו כל ימי החול כדי שהוא לו מה בשבת וכי שטרוח בערב שבת וכור' (עכודה זהה ג):

אך אף על פי שמכין את עצמו בכל היותר אפשרי לקדושת שבת בכל יום, אל יאמר האדם בלבו כי לפי הנטנו ראיו הוא להיות נשפע עליו או קדושת שבת ובדין הוא שיטול שכורו, דבראמת הוא רק מתנה טוביה וזרק חנינה מאת ה' יתברך, כי אף אם יכין האדם את עצמו בכל מיני הנטנות שבעולם מכל מקום איינו ראוי להקדשה העליטה הנפלאת זו שמפשיע לו ה' יתברך ביום השבת קודש זולת למנתה חנס יחשב.نعم כל זה ארבין הנטנה גם כן להכשיר את עצמו שהיה לו בית קיבול וכח לקבל ולהכיל שפע מתנה טוכה וחמדוה זו, כי מה יוסיף להאדם מתנתה ה' יתברך אם לא יהיה כל' קיבלת. ומצדו יתברך לא יציר זולת מצד חסרון בח המקובל, אשר על כן צריך כל איש ישראל להכין את עצמו בויז'ו ימי המעשה להיות כל' מוכשר לקבל מתנה הקדשה הבאה לו מבית גנו אוצר המלך מלכו של עולם יתברך:

ויאמר ה' אל משה וגוי' שבתותי תשמרו וגוי' לדעת וגוי' מקדשכם. עיין באור החיים מה שכח בזה ו עוד יש לאלהו מלין. הנה חז"ל במסכת שבת (י) למדנו מכאן, אמר רב הנוטן מתנה לחברו צריך יש לי בבית גנו' הקב"ה למשה מתנה טוביה יש לי בבית גנו' ושבת שמה וכו'. ובוואדי המתנה טוביה של שבת רצח לומר האור והקדשה עצומה אשר יורד מלמעלה לתוך לבות בני אנשי ביום שבת קדוש והוא רוח קדושה שכליים חדשים אשר האיש הישראלי משיג איז, וחיות רוחניות הבא מעולם עליון מעולם שכלו שבת וכולו ענגוג. והוא בבית גנו' המלך מלכו של עולם הוא בחינה גבוהה נקרא אל חי, אשר ביום השבת נפתח עולם עדבות שבו גנו' חיים. ועם כל זה באמת ראיו ונכוון לכל איש משכיל נובען לשום אל לבו לצפה וליהל כל ימי החול להינות משומרי שבת, כמו ואכבי שמר את הדבר בראשית לו, וא', ולהתלהב מאד מתי גיע يوم השבת הקדוש. ולהיות מקווה ונכסף כומשווין למתנה חמודה זו הגנווה הבאה ביום השבת השפעת הקדשה והשגת הרוחני הנשפע מלמעלה על כל אחד ואחד מזרע

(6)

וועסק כל היום במצוות, בלבתך בדרך
בשכבר ובוקומך, כל היום עסוק אך ווך
במצוות! ולא תהיה כל עבדותו אלא עושם
מעשה זמרי ומקשים שכיר כפנח (סוטה
כ"ב), שכל התורה הותורה לו, עובר על לשון
הרע רכילות וכודמה בדרכו שהנהו עסוק
במצוות, ואדם פשוט וחילוני הריווח קדוש.
קדוש בתחלת הקדושה לעומת אדרז זה.

(6)

ז' לא
ג' נ' נ' נ'

זהירות בשעה זו צריכה שתהייה עצומה
עד כאן, כי אין סכנת בטכנתו כיון שהמצוות
הריי כ"כ גדולה, בשעה שעסקו ישראל
בבנייה המשכן שם הוצרכו להזuir להם לבל
יחלו את השבת, בשעה שלא היו עוסקים
במצוות לא הוצרכו לאורה זו. אבל בשתאי
רודפים ווריין בוריות המלאכה, או הוהרו
עד מאי שלא תחלו את השבת.

ולמתבונן בעין פקודה ברוכי החיים
יראה, שעיקר הזרירות שצורך האדם להזהר
הוא מאותם העוסקים במצוות, אדם פשוט אינו
מסוכן כ"כ כי אין היזקן מצוי, עיקר ההיזק
הניא דוקא באותם העוסקים במצוות ולשם
שםים, שם הסכנה גדולה מאד, שמתוך
הזראת היתר של חסידותו יכול לירד לחיו
של אדם, לדודוט על גוףו ונפשו בפסיעות
גנות מבלי שירגש בהזה כלל, כי הלא עשה
ול הוא הכל לשם שמיים! ובמצב בונ הוא
משוחרר וועור לדחות כל התורה כולה.

ומה נאותים על זה דברי הגביי מטלנט
זיל שהיה מתחטא ע"ז בצחוה לשונו, כל
מחלוקת שהיא לשם שמות סופה להתקיים
(אבות ה"). כשאנשים פשוטים נצימים מתפזרים
ביניהם ב naked, מתקוטטים קצת ואחרי זמן
מה הכל על מקומו יבוא בשלום, אבל
מחלוקת לשם שמות להתקיים, מחלוקת
כו כבר לא בחרה תשקע כיון שהוא לשם
שםים, ובשם שמי הדברים יגעים מאך,
שהנגיעה גדולה ועצומה מאד, עד שכל
התורה נעשית היתר במצב ההוא.

יכולים אנו להעיד לדאכנו על חרוכנות
שגעשו במחלוקת שהיא לשם שמות, האם
ישם אמצעים שלא יהיו כשרים במחלוקת
שבין שני רבנים? הלא התורה שם גם
מלשיות רכילות וכודמה, דברים שגים אדם
פשוט יודע ומכיר בגריעותם, וכי' אין אלא
משמעותה גדולה ועצומה מאד, הידע
ומכך מעט קורות המוסר וראשת התפתחותו,
וירוע מעט מעיקרי הנסיבות והכוונות של
לימוד זה, הוא יבין מאמרנו זה היטב, והנה
הדברים גליים ופשוטים מאד, אבל בלי
לימוד המוסר לא היו עומדים עליהם בשום
אפשרן. (דעת חכמה ומושר ח' אמר קי').

51

ואתה דבר אל בני ישראל לא אמר
אל את שבתי תשמרו (שמוט ל"א י"ג).

1. או"פ שתהייו רודפין חוריין בזויות
המלאכה שבת אל תדרה מפנה, רשי זיל,
תתן שעסוק אדם במצוות גדולה כמו בנין בית
המקדש, ועל אותה שעה יהוו צריכים בורכי
שלא יחולל את השבת, באורה זו האלך בורכי
לעשה מזווה שם טמן פח לי, והנהו בסכנה
גדולה לעבור על התורה כולה.

וכמסי פ"י כתוב מרת הנקיות היא היה
האדם נקי, לא די ממה שהחטא בו מפורה
וגלי, אלא גם כן ממה שהלב נפתח בו
להוראות היותר ברבר, והנה ודאי כי מלאכה
רבה היא לאדם להגיע אל שלמות המדה
זו, כי העכירות הניכרות וידעות קלות זו
להשמר מהן כיון שרעות גליה, אך הדרייך
זהו המטרן לנקיות הוא הקשה יותר, כי
הוראת היותר מכסה על החטא.

6. הוא מה שאמרו חז"ל (ע"ז י"ח).
עבירות שאים דש בעקביו סוכבות אותו
בשבעת הדרין, עבירות שאים דש בעקביו הן
UBEIRUT GADOLOT CHAMOROT VOK HORAT HAHITR
עמכת עליון, וכיון שכל הקושי הריווח
במקום הוראת היתר, א"כ מה לנו סכנה
יותר גדולה מבשעת עשיית מצוה, דמצוה
הריה הוראת היתר חci גדולה.

הוריי מטלנט זיל חידש שינה גניעת
על צדוק, ובאמת הרי גניעת זו היא הגניעת
הכי גדולה ומסוכנת, חינוי פשט הרוי הוא
פשט ומעשי פשוטים, כשכננס לחנותו יודע

הוא שהנהו חוטא כל היום בעסקו תמיד
באונאה וכודמה, בחטאיהם גליים אין יודע
ק' שום היתר ואין הסכנה גדולה כל כך, כי
העכירות הניכרות וידעות קלות הן להshed
מהן (מסי' שם), אבל כשיגש לעשות איזו
מצוה, או כל העכירות נעשה מזווה בעניין,
ובכל עבור על כל התורה כולה.

36. הרויי מטלנט זיל היה אומר, כאשר
הוזל לשימושו אייה מגיד וכדומה ינכל להחיב
בדרכו כל העולם, יזק ויחבל הכל במרוצתו,
כי הלא רץ הוא לשימוש מגיד? בשעה שאותו
אדם עצמו יודע היטב איך שאסור לחובל
בחכירו, אך הגניעת הצדקות הלזו היא
הגורמת, ומתרת לו כל התורה כולה, דין
סכנה כסכנתו בדרכו לעשות מצוה.

וכל מה שמצוות יותר גדולה הסכנה
גדולה ביתר, וצריך לדركך יותר גדול
ועצום, יתכן אדם מרכיז תורה ברבים

(3)

בבחינות המוחdot למדרגות ועבודתם, וכן
טענו "תנה הוודע על השםיס". ועל זה השיבן
משה שادرבה רצונו של הקב"ה הוא
שיתקימו דיני התורה בכל המדרגות
והבחינות עד המדרגת התחתונה של פשוטי
הדין השיכים להעולם הזה דוקא.

(לאו) ויתן אל משה בכלותו
לדברו אותו בהר סיני שני לחות
העדות לחות אבן בתובים באצבע
אלקים.

(ג) וכן יש לפרש שלמד משה מפי הקב"ה כל
הדין בעלייתו למרום, שהחילה להבין
ולחשכילד בדין התורה החל ממוקром של
הדברים, מהבחינה העליונה ביותר עד הבדיקה
התחתונה ביותר. ונמצא שנתינת הלוות
שבהמ נכתבו פשוטי הדברים של עשרה
הדברות היתה "ככלותו לדבר אותו, כשהגע
למדרגה התחתונה של פשוטי הדינים בעולם
זה. וכן הפסק באמצעות נתינת הלוות
להודיע שזמן הנתינה היה "ככלותו לדבר
אותו" כדי שנידע שנתינת הלוות הוא השלב
האחרון במסירת התורה מהקב"ה למשה.

ועל פי זה נראה לפרש סדר הפסוקים
 (תפלים קמצ'טויך), "השולח אמרתו ארץ עד
 ומהרה ירוז' דברו. הנוטן שלג צמר, כפור
 כאשר יפזר. משליך קrho כפתים, לפני קרטו
 מי יעמוד. ישלח דברו וימסתם, ישב רוחו יזלו
 מים. מיד דבריו ליעקב חקי ומשפטיו
 לישראל. לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל
 ידועם, הללויה". ואינו מובן לכארה, מה עניין
 שלג לחקי ומשפטיו, וצריך ביאור כל סדר
 הפסוקים שכאן.

והנה כמו שהעולם התחתון אינו יכול
 לסבול את הקrho הנורא שבשמי מרום, כן
אשר האדם אינו יכול להשיג את הדעת
העליה המתגללה למעלה למשכיל בעולמות
העלויונים. וכן הקב"ה מפ steer את הקrho
ומוריד "שלג צמר" ו"כפור כאפר" ו"קרחו
כפתים", וזה הורדת הקrho בצויר מוקטן
ל שאפשר לעולמיינו לסובלן, שאם לא היה
הקב"ה מקטין אותו "לפני קרטו" פ"י הקrho
הנמצא אצל יתי' בשם ממעל, "מי יעמוד".
ואחר כך הם נמסים ונעשה למים הנזולים,
פdeckתיב ישלח דברו וימסתם וגוי. וחרי זה דומה
מש למה שהקב"ה "מגיד דבריו ליעקב חקי
וממשפטיו לישראל", שדברי התורה הנשגבים
שמקורות בעולמות העלויונים וקדמו למעשה
בראשית, מצטמצמים ויורדים לעולמיינו אנו
בצורה של חוקים ומשפטים השיכים לכל
עניני העולם. ודוגמא לה, הנה "זכות ומישור
לפני כסאו" שיעיר משפטיו של הקב"ה הם
לפניהם אנו בחינת דין ממונות ודיני קנסות
ובדומה. וזהי "מגיד דבריו ליעקב חקי
וממשפטיו לישראל", משא"כ המשפטים של

(האמץ נתינת הלוות להודיע שזמן הנתינה
שנה "ככלותו לדבר אותו", ולפי כללי הדקדוק
היה לו לכתוב "ויתן אל משה שני לחות
העדות וגוי" ככלותו לדבר אותו", או "ויהי
ככלותו לדבר אותו ויתן אל משה שני לחות
העדות וגוי".

ונראה לפרש השנה במס' שבת (פרק) אי'
 שבשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי
 השרת לפני הקב"ה חמדה גנוזה וכוי' אתה
 מבקש ליתנה לבשר ודם, "מה אנוש כי תזכירנו
 לנו תנה הוודע על השמיים" (תהלים ח), אמר
 לך הקב"ה למשה החזיר להן תשובה וכי'
 אמר להן למצרים ירדתם לפרטעה השטעבדתם
 וכי' בין עמים אתם שרויין שעובדין עבודה
 זורה וכי' כלום אתם עושים מלאכה שאתם
 צרכין שבות וכי' משא ומתן יש בינויכם וכי'
 אב ואם יש לכם וכי' קנאה יש בינויכם יצר
 הרע יש בינויכם, מיד חודה לך להקב"ה וכי'
 ע"כ. הרי שהחזר להן תשובה שאין התורה
ששייכת להם מפני שאין שיכים להעולם הזה
שכל דין התורה עוסקים בו. וצריך ביאור מה
היתה הי'וה אמינה" של המלאכים באמרים
"תנה הוודע על השמיים".

והנה באמת התורה שייכת בכל העולמות,
רק צורתה משתנית לפי העולם שהוא
נמצא בו, וכמו בעולם הזה שהוא רואים
שישנן מדרגות רבות בכל המצוות והאיסורים
מלמטה למעלה, כגון צווי התורה "לא תרצח",
שלפי פשטו הכוונה היא שלא להרוג نفس,
ולובבאה מציעא (נה): אי' כל המלביין פני חיירו
ברבים כאילו שופך דמים, משום דازיל
סומקה (האדומות שבפני הולכת) וatoi
חוורא (והלבנויות באה במקומה). הרי לך
ענין של רציחה בבחינה יותר גבוהה. וכן
מצינו (במד"ר פרשה כא,ד) שהמחטיא את
האדם יותר מן ההורגו, שבחינה מסויימת
הרי המחתיא את חברו נקרא רוצח, הגם
שלא פגע בגוףו כלל, והוא בחינה יותר גבוהה.
ובבוסטה (כב) אמרו "כ"י רבים חללים הפילה"
(משל ז,כו) זה ת"ח שלא הגיע לההוראה
ומורה, "ויעצומים כל הרוגיה" זה ת"ח שהגיע
לההוראה ואני מורה, ע"כ, הרי שיש ענין של
כ芝חה כשאחד מורה שלא כהוגן, או כשאחד
מנעו מההוראות, והוא בחינה גבוהה ביותר. וכן
זה הוא בכל המצוות ואייסורים. ומינה,
בעולם של המלאכים שיכים עניני התורה,

הgioים שבדו מלבים "ומשפטים בל ידועם".
ומבוואר היבט המשך סדר הפסוקים לפי דברינו, שההשתלשות של דברי תורה דומים להורדת השLEG מן השםיס, עד "ישלח דברו וימסם ישב רוחו יזלו מים" וישברו הצמאים לימי התורה את צמאם.

(8)

(9)

"וַיָּקֹרֶן מֵידָם וַיְצַר אֹתוֹ בָּזְרֶת וַיַּעֲשֵׂהוּ עִגֵּל מִסְכָּה"

(לב, ז)

יש להבין מדוע אהרן צר את הכסף והזהב כנאמר: "וַיָּקַח מֵידָם וַיַּצַּר" שצרכו את כל הכסף ייחד, הרי היה עדיף שהכסף לא יהיה צורו, שבכך יתכן ויפלו כמה חתיכות של זהב בדרכו, ויהיה פחתה עבודה זהה?

בספר "מציאת יצחק" הביא, תלמידים אלו מכך מוסר השכל גדול, שההרן הכהן רצה שאפילוCSI עבדים לעבודה זהה תשרור בינם אחדות, ויהיה להם רק עגל אחד ולא עוד כמה עגלים קטנים בדרכו. ובכך תעמוד להם זכות האחדות שבכוחה להצליל אפילו את העובדים לעבודה זהה.

וכפי שמצוינו שדורו המבול שלא הייתה ביניהם אחדות, נמחו כליל. ואילו דור הפלגה שהייתה ביןיהם אחדות, למורת שרצו למרוד בה, מכל מקום לא נהרגו אלא נתבלבלה שפטם וננתפזו.

וכן מצינו בנביה (hosu d, י"ז): "חבור עצבים אפרים הנח לו", אם עם ישראל הוא "חבור" חברה אחת באחדות, אפילו עובד "עצבים" לעבודה זהה "עצבים כספי וזהב", מכל מקום "הנח לו" הניח לו שלא לפגוע בו.

רואים מכאן מהי מעלה האחדות, שאפילו עובדי עבירות אי אפשר להרוגם כשם באחדות. והו כמשל החבל העשו מחרבה חוטים, כל חוט וחוט כשהוא בפני עצמו אפשר לקרוועו, אבל כשהחוטים כולם אגדים ייחדי אי אפשר לקרוועם.

ומספרים על אבא אחד שלפני שנפטר קרא לעשרה בניו ודייר עימם בשבה ובmealת האחדות, וציווה אותם שלאחר מותו ישמרו על האחדות במשפחתי. להמחיש להם את הדברים - לפק קנה ואמר לאחד מבניו אם יוכל לשוברו, הבן השיב בחשוב. לפק את הקנה תפס אותו בשתי ידייו ושברו על ברכו. לאחר מכן אמר נtan לו עשרה קנים שישברם ייחדיו, הבן תפס אותם בשתי ידייו ובכל כוחו ניסה לשוברים על ברכו ולא נשברו...

אמר להם אביהם: רואים אתם, אם תהיה כל אחד ואחד בפני עצמו, תדעו לכם שיבנו יכולם עלייכם לשבור אתכם במהלך החיים, אבל אם תהיה באחדות כל הבנים ביחד, לעולם לא יוכל עלייכם.

(5)

לרכמיים פנוי כדי **לטפל** **למכורו**, וסגןון **הכ"ל**
מחייב **למי** **לה** **מכור** **כך** **ויקלח** **ניתן** **פיננס**
המואמר) **דגבוי** **זוד** **המלך** **כמי** **כל** **סכוותו**
וזכל **למלוודו**, **חוינו** **מכמן** **לרכמיים** **פנוי** **לטיק**
ומועיל **למכורו**.

Jan 16 P (16)

וחשחתא נימיה, וזה כי מהל קענגל
ולכתתבו סלומות וויל"כ עלה
מטה לקדל בולות העיינה, ובין כן כהניטו
כלן טרמן טהממיין לטיקום כתוליה, וויל"כ
כטילד מטה מן סדר קדצ'ר הילידון טענו
איי יברנק מטעס נעלס שפכו המורה
הפהיריו נלהות פיע מעה רבב טפס לדיק
סדור ווילוי וזה יגרא שיחכו מה שפכו.
וחימל גס בברושלמי קידוצין (פ"ה כ"ז) כל
ההונגר שמעה מטה הוועס יסם רוחס
גענומו כללו צעל השמעה עומד לפניו. ועי'
בקלאן סעדס בס שמפריך צעל ילי ווינד
קדצ'ר נעל צוילו צעיק הליימוד מכדו גראהייט
פניס דכמיצ' וסיו עינן רוחות הם מוריין
- (ישען ג. 5).

וַיְדַע אֹהָרֶן וּבָנָיו יִשְׂרָאֵל אֶת מִשְׁהָ
וְהַנֶּגֶד קָרְן עֹזֶר פָּנָיו וַיַּרְאוּ מְגַשֵּׁת
אָלוֹן (ה, ה). כְּמַن צָרְצָרִי, נָמָן וְלָמָן כְּמַ
גְּדוֹלָה מִמָּה שְׁלֵמָה טְבִילָה שְׁעָדָה שְׁלֵמָה פְּסָנְטוּ
יְדִיאָס בְּעִזְלָה מָסָן חֻמָּה, וּמְלָמָה כְּבוֹד
ס' כְּלָמָד הַכְּלָמָם צְלָמָה כְּבָר לְעֵשִׂי כְּנִי יְסָלָל
וְלִגְנָה יְלָמָים וְלִגְנָה מְזֻדְעָמִים, וּמְשֻׁטָּמָה הַמְּ
שְׁעָגָל מְרִגְלֵי מְקֻלְנִי כְּדוֹן שְׁלֵמָה סִי
מְלָמִיעִיס וּמוֹדְעָמִיס.

ויש נטול דחס וזה בפרק נגמלנו מה
שנוייר ביריתם לזכרנו וילם מסלן
דפרק קודס וזה כמו דמכת ירד מן הה
ולג ירע כי קרא על פניו צדכיו למו, וסיס
לי נכמת מכם כי וילם מסלן וכל כי ירלהל
מגנתה גלון דממיינן נטען דלו נבי ירלהל
נרטומם מטה ומטה ולג יכלו.

ל **רומשום** כי פلت המה"ק וילו הילן וכל
כני יטרולן למ מה, לrics מפקיד
מיוחד מה שצקדו כני יטרולן כלות פין
הקליק, וע"ז ממתקין סכמוג ווילמו מגמת
הילן, להבדלו עתה זהם, למסום צעדיו שענגן
כני עוד רומייס כלות למ פין השגיאן.

ויש לנו לסייע לדוחה מוסך כוונת מיום אחד
לכמה מקרים, על ידי מס סליחת עשרים וחמש
(ב) ומי' לדוגמה מלי דכמץ חרום ע-
כלומות, חלמוניה נטפתה נזומה להטבון
בנ' נתמכה מנוס מיטרלה, מיון דעם צבילה
כלומות המAMIL שעניין כל סכמתה במלואה.

ואתנו צפיר מלי לכתיב למך מעהה בענגל
למטה ונוס הלאו מופון למלהנה וככיב
ונצינו למלה מטה, ועיין בירושלמי צ'ורניס
(פ"ג פ' ג') מממי קדיקן ומוציא, דסיא זכות
[ב] לאס נלחות סגדיק, ולזרעינו מוץן יומל,
למלה נקלור סמואל על פקומה זא, דטמאן

ובאמת יט' לרעה ערום מוגלה מלבנ'ה
ח'ן שמעילום לוכלו
ובקונטרס על זברון (מלפ' נפסו טיט אשלו)
להגר"ח קנייבסקי סליט"ה מטעם מק'ן
טעמי סמנים (לאט מק'ן) כס' וקוקין דיעו

ממען שעה גן נון יכול נאכטן צפוי מזאה,
ע"כ. ווילר צילו צלן נון יכול נרלהות פינוי,
ונון נון נאכטן צענאה זו ווילר מלומוס,
עכ"פ סכינעו עטן חומולין, ווילר זא יעשייל,
וילר צילד מטה עטן הלאותם פטמיות, מזאה
צממל נאס נאכטן צבולם צבולם, יוכלייס
נרלהות פינוי, האן מדין נון סייו לרהייס.

ואולי זה תחילתו גמ' טירוטין (יג.) למם רבי קה' דממדתנו ממכח' דמי' מ